

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 21 грудня 2010 року № 49–50 (369–370)

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Передплатіть газету «Нація і держава» на 2011-й рік.

Передплатна вартість тижневика:
на 1 міс. – 5,01 грн.;
на 3 міс. – 15,03 грн.;
на 6 міс. – 30,06 грн.;
на рік – 60,12 грн.
(Наш індекс – 09715)
Передплату на газету «Нація і держава» можна оформити у будь-якому поштовому відділенні міста, району, селища міського типу чи села.

Підтримайте наше видання. Долучайтеся до ідеології українського націоналізму.

Слава Україні! Героям слава!

ТЕАТР АБСУРДУ

ЗВИКАЙ, КРАЇНО?

Іван БАСАВРЮК

Мільйони телеглядачів на минулому тижні стали свідками чергового ганьбища за участи "народних обранців" у залі Верховної Ради. Мордобій, розмахування кулаками, кидання стільців, штовханина, озвірілі обличчя представників "політичної еліти" – такого навіть звиклий до всього вітчизняний "електорат", здається, ще не бачив.

Країні, і зокрема "політичним лузерам", було популярно пояснено, "хто в домі хазяїн". Мовчать і боятися – ось суть дійства, котре відбулося в будинку "під куполом", ось, виявляється, солодка мрія вітчизняної охлократії, у всій своїй красі представленої в парламентських бізнес-командах.

Власне, якщо називати речі своїми іменами, то ми стали свідками бандитських "розборок", у яких перемогли ті, хто були чисельнішими і фізично сильнішими, а саме – бригада "партії териконів". Бригада "білого братства", очільниця якої нині переживає далеко не кращі дні, намагаючись переконати всіх у своїй кришталевій чесності (ха-ха), відступила, "несолоно хлебавші".

Втім, це для нас мордобій "небожителів" – шок. Для тих же, хто звик жити "по понятіях", ламання кісток (безпосередньо чи "віртуально") – буденне явище.

І чекати тепер чесного і справедливого вироку правосуддя – значить, бути у їхніх очах "кінченим лохом". А судді хто? Такі ж костоправи.

Отож, звикай, країно.

Далі буде ще цікавіше – якщо ми, звісно, їм дозволимо.

У СУСІДІВ

ЛУКАШЕНКА ВЧЕТВЕРТЕ ОБРАЛИ ПРЕЗИДЕНТОМ БІЛОРУСІ

Чинний президент Білорусі Олександр Лукашенко переміг на виборах глави держави в першому турі, отримавши 79,67% голосів виборців. Про це заявила голова Центрвиборчкому Білорусі Л.Єрмошина вранці у понеділок на прес-конференції в Мінську, повідомляє "Інтерфакс". "За Олександра Лукашенка проголосувало 5 млн 122 тис. 866 виборців, або 79,67% тих, хто взяв участь у голосуванні", – зазначила голова білоруського ЦВК.

Перший раз О.Лукашенко переміг 1994 року, потім у 2001 і 2006 роках.

На посаду глави білоруської держави 2010 року претендували 10 кандидатів.

У день виборів, 19 грудня, у Мінську пройшли акції протесту, які були розігнані. Співробітники міліції затримали в Мінську кілька сотень людей, повідомив у понеділок представник прес-служби МВС Білорусі.

Кандидати в президенти Андрій Санніков, Микола Статкевич, Григорій Костусєв, Віталій Римашевський, а також Володимир Нєкляєв були затримані. За іншими даними, затримані всі альтернативні кандидати в президенти Білорусі, крім Ярослава Романчука й Віктора Терещенка. Затримані в неділю екс-кандидати в президенти Білорусі "будуть усі сидіти у в'язниці". Про це заявив на прес-конференції у понеділок в Мінську О.Лукашенко, передає БелаПАН.

У Білорусі опозиційних журналістів вивезли в КДБ. В ніч з неділі на понеділок в редакцію білоруського опозиційного сайту "Хартія-97" увірвався спецназ. Про це повідомляється на сайті Хартія-97. Так о 4:40 понеділка двері в редакцію зламав спецназ. Журналісти встигли повідомити про напад, після чого зв'язок був перерваний.

За матеріали, що критикують владу, проти сайту charter97.org порушені три кримінальні справи, пройшли обшуки й конфісковані комп'ютери.

Також обшуки пройшли в компанії "Правозахисники за вільні вибори".

Тим часом опозиція Білорусі вимагає визнати вибори президента, які відбулися 19 грудня, недійсними. Про це говориться в заяві координаторів кампанії Сергія Калякіна й Віктора Корнієнка. "У зв'язку з допущеними в ході підготовки й проведення виборів грубими порушеннями Виборчого кодексу, інших актів законодавства про вибори, що відбулися 19 грудня 2010 року, вибори президента не можна визнати вільними і справедливими", – говориться в документі.

У свою чергу правозахисна організація "Фрідом хауз" більше не сподівається на вільний і справедливий виборчий процес у Білорусі.

"Спроби білоруської влади придушити голоси опозиції під час і після виборів, у тому числі побоями протестуючих, блокуванням доступу до незалежних ЗМІ й соцмереж, знищили будь-яку надію на вільні й справедливі вибори в Білорусі", – говориться в комюніке "Фрідом хауз".

Тим часом місія спостерігачів від СНД визнала вибори в Білорусі вільними і демократичними, сказав виконавчий секретар СНД Сергій Лебедєв.

За матеріалами ЗМІ

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2011 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2011 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 5,01 грн., на 3 місяці – 15,03 грн., на 6 місяців – 30,06 грн., на рік – 60,12 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

З ПРИВОДУ ЦЕНЗУРИ НА ДЕРЖАВНОМУ РАДІО

до голови Комітету з питань свободи слова та інформації ВРУ Андрія Шевченка

Шановний Андрію Віталійовичу!

Звертаюсь до Вас із проханням дати оцінку діям віце-президента Національної радіокомпанії України Олександра Бутка під час ефіру радіопрограми "Українське державництво" 14 грудня 2010 року. В цей день я як голова партії Конгрес Українських Націоналістів був гостем у студії програми "Українське державництво", що вже понад 10 років виходить на хвилях радіоканалу "Культура".

З автором і ведучим програми професором Володимиром Сергійчуком ми обговорювали питання розбудови Української держави та мого бачення ролі націоналістів у цьому процесі. З перших хвилин прямого ефіру до студії стали надходити дзвінки слухачів, які ставили чимало гострих запитань. Після кількох відповідей, у яких прозвучала критика чинної влади, до режисерської кабіни зайшов віце-президент Національної радіокомпанії України Олександр Бутко. Він наказав режисеру перекрити телефонні лінії та став погрожувати Володимиру Сергійчуку зняти його передачу з ефіру та згодом закрити її взагалі.

Чиновника обурило, за його словами, "рекламування партії" в ефірі, хоча формат передачі передбачає зустрічі з політиками та громадськими діячами для проведення дискусії щодо актуальних питань української політики. Таким чином Олександр Бутко брутально зірвав прямий ефір радіопрограми "Українське державництво", принизив гідність ведучого – професора Володимира Сергійчука та гостя студії.

Я переконаний, що такі дії віце-президента Національної радіокомпанії України Олександра Бутка можна кваліфікувати як уведення цензури у державних засобах масової інформації та пряме перешкоджання роботи журналіста.

Сподіваюсь, що Комітет з питань свободи слова та інформації зверне увагу на цей інцидент та долучиться до захисту професора Володимира Сергійчука і його авторської передачі "Українське державництво" на радіоканалі "Культура".

Конгрес Українських Націоналістів закликає Вас, Андрію Віталійовичу, не допустити введення цензури на державному радіо.

З повагою,

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу
Українських Націоналістів

СТОЛИЧНИЙ БЮДЖЕТ ЗБІДНІВ НА 11 МІЛЬЙОНІВ ГРИВЕНЬ

Саме таку чималу суму було виділено "батьками міста" на чолі з призначенцем Банкової Поповим на побудову найбільшого православного собору в Європі. Грандіозна споруда має постати замість улюбленого місцевими мешканцями скверу поблизу станції метро "Либідська" в Києві. Будує собор УПЦ МП.

"Вони просто взяли й вийняли з кишень киян 11 мільйонів гривень. При цьому ніхто не питав нашої думки. Краще б скерували ці кошти на завершення побудови автомобільної розв'язки на Московській площі, яка поруч", – обурюється голова КМО КУН Юрій Шепетюк.

Київська міська організація КУН вже давно різними способами звертає увагу громадськості та правоохоронних органів на брутальні захоплення церковниками УПЦ МП столичних парків та скверів. Були й листи до Прокуратури, але належного реагування немає.

11 грудня КМО КУН біля будівлі КМДА влаштувала флеш-моб, на якому московських церковників було виставлено дволикими янусами. Замість хреста, яким вони хрестять всіх і вся у повсякчасному житті, під час акції було використано доларовий знак, що символізує їхнє єство.

ПАМ'ЯТІ ОЛЬГИ ГЛАДУН

(25.04.1920-16.12.2010)

Львівська обласна організація Всеукраїнської Ліги Українських Жінок та Галицьке районне об'єднання м.Львова Товариства "Просвіта" з глибоким сумом сповіщають, що 16 грудня цього 2010 року відійшла у вічність достойна українка-патріотка, громадська діячка львівських патріотичних організацій Ольга ГЛАДУН.

Народилася Ольга Гладун у Львові 25 квітня 1920 року в родині Василя та Анастазії Андрущаків. Навчалася у вселюдній школі ім.Б.Грінченка, у гімназії ім.Кокорудзів.

З дитячих літ відзначалася активністю, патріотизмом та стремлінням служити Україні. Будучи ученицею, організувала аматорський гурток, випускала ілюстровану стінгазету, була членом руханкового товариства "Сокіл". З 1936 року відвідувала читальню "Просвіти" на Богданівці, де співала у хорі, брала участь в аматорських виставах, ходила колядувати на народні потреби.

Після відновлення Української Державності 1941 року працювала в Українському Червоному Хресті (УЧХ), пізніше влаштувалася на працю в Делегатурі Українського Допомогового Комітету "Городоцьке".

1941 року стала членом "Січі" і Жіночої Служби України, але скоро німецька влада заборонила їхню діяльність. Був дозвіл лише на читальні культосвітнього характеру. При культосвітній референтурі була створена жіноча секція, головою якої було обрано Ольгу. Одночасно виконувала обов'язки секретаря читальні. Організовувала чайні вечори, конкурси декламаторів, "свячене", "просфору", збирала допомогу для біженців з Харкова, які втікали від більшовиків. Члени секції на святвечір ходили до полонених у лікарні з вечерею, хором і святковими ласощами.

У цей час її залучили до організації ОУН, вона мала свою малу ланку і займалася видруком підпільної літератури – листівок та вісника "Вісті з фронту".

Відбула у Брюховичах курси організаторів жіноцтва, навчалася на санітарних курсах, які ініціювала ОУН. Опікувалася двома пораненими підпільниками, які лежали в лічниці митрополита Шептицького, постачала їм ліки.

Вечорами вела гурток молоді, працювала з просвітянським доростом (від 7 до 17 літ). Діти вчилися історії, географії України, ставили п'єси, ходили з колядою, ходили на цвинтар на могили усусусів і помордованих в тюрмах НКВС, збирали одяг і харчі для біженців з Харкова, відвідували українських хлопців, які працювали в "бавдінсті", занесли їм святочні харчі у Великдень.

1944 року, після приходу радянської влади, Ольгу як "загрожену" організація ОУН відіслала "в терен", тобто у села на підпільне становище. Але давалися взнаки її слабке здоров'я (траплялося непритомніти, дістала приступ апендициту), прийшлося повернутися додому. Тут довідалася, що міліція вже розшукує її.

Як могла, змінила зовнішній вигляд і влаштувалася на працю в Національному музею, та незабаром добра знайома попередила, що її хочуть арештувати. Звільнилася з роботи і виїхала у Радехівський район, де почала працювати у радгоспі бухгалтером.

Та влада не покидала пошуків за нею. Шукали у батьків, робили обшуки, підсилали донощика. Шукаючи виходу, вирішила виїхати до Норильська, де працював брат її швагра. Там працювала газоаналітчицею на металургійному заводі. 1955 р. вийшла заміж за колишнього політв'язня Михайла Гладуна.

1956 р. Ольга Гладун повернулася до Львова. Працювала на заводах "Металіст" і "Полонина". Мала сина і дочку.

Була членом приватного товариства людей, які гуртувалися навколо національної ідеї, контактували із підпільними греко-католицькими священиками. Спільно відзначали релігійні і національні свята, збирали кошти для допомоги політв'язням і їхнім родинам. Деякий час Ольга Гладун допомагала Вячеславові Чорноволу, зокрема друкувала його "Горе з розуму".

З настанням українського відродження активно включилася у громадсько-просвітницьку роботу. З 1989 р. є членом Товариства "Просвіта". 1990 року створила на заводі "Метал – Орбіта" осередок Товариства української мови, де була головою, їздила до Києва на Всеукраїнську конференцію.

1993 року вступила до Союзу Українок, 1995-го – до Ліги Українських Жінок.

Як активний член Ліги (і її обласного Проводу) п'ять разів працювала безоплатно в дитячих таборах, які організовувалися Лігою для львівських дітей, котрі не мали змоги виїздити на літні вакації. У цих літніх таборах національно-патріотичне виховання було на першому плані. Ольга Гладун завжди могла багато й цікаво розповідати про історичні події і постаті України. Вона невтомно проводила з дітьми екскурсії до Шевченківського гаю і на Львівські цвинтарі, де вшановували пам'ять видатних людей і героїв. Вродовж всієї громадської діяльності Ольга Гладун надзвичайно важливе значення надавала контактам із школами, дитячими закладами, училищами, завжди і всюди дбала про патріотичне виховання підростаючого покоління.

Багато й скрупульозно Ольга Гладун працювала над поширенням знань про визначні події української історії та її видатних діячів. Регулярно вела "Історичний календар", плекаючи історичну пам'ять нашого народу, впорядковувала довідники пам'ятних дат, писала статті про значимі події.

Ольга Гладун залишила глибокий слід у серцях сучасників. Вічная їй пам'ять!

Провід ЛОО ВЛУЖ
та провід галицької "Просвіти"

Наші корпункти

			Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
						Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09	Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154	Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55	Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

АНАФЕМА УКРАЇНІ

(відповідь українця прем'єр-міністру Росії Путіну)

Петро МАСЛЯК

Очевидна і нахабна брехня товаріща Путіна щодо ролі і місця українців і України в Другій світовій війні, можливо, й не вимагала б від українців нагальної, адекватної і симетричної відповіді, якби не була зрозуміла її причина. Але поки що не про це. Не буду, так би мовити, голо теоретизувати з цього приводу. Не буду навіть наводити офіційні цифри радянської статистики. Звернуся до головного, тобто долі моєї родини Масляків, яка походить з самого центру Полтавської області. Це я роблю тому, що моя родина є типовою українською родиною Центральної і Східної України, тієї частини моєї Батьківщини, яка була захоплена Росією у XVII–XVIII століттях і тому вимушена віками проливати кров за чужі нашій нації великодержавні інтереси російського імперіалізму. Мій далекий прямий нащадок Іван Масляк (про нього є дані в Інтернеті) був отаманом Устивицької сотні Миргородського козацького полку і брав участь в усіх походах російської армії. Рідний брат мого діда Масляк Степан Порфирович, штабс-капітан російської армії і Георгіївський кавалер, загинув 1915 року в Карпатах.

Мій батько – Масляк Олексій Андрійович в 30-х роках XX століття був робітником знаменитого Харківського заводу імені Малишева. З перших днів Другої світової війни – на фронті у складі Червоної Армії. Війну закінчив 1945 року в Австрії у званні капітана. Двічі поранений і раз контужений.

Моя мати – Масляк Ганна Антонівна, дівоче прізвище Здор, родом із села Зубівка Миргородського району Полтавської області. З перших днів війни в діючій армії. Тричі поранена. Війну закінчила в Берліні. З дванадцяти її сестер і братів 1933 року померло в Голодомор дев'ятеро. Кати з Центральної Росії, які, озброєні до зубів, блокували її рідне село, забирали з малюсіньких долонь її сестер і братів навіть гарбузове насіння. Це щоб "проклятиє хохли" швидше повмирали.

Мій дядько – Масляк Василь Андрійович восени 1941 року, будучи командиром роти, потрапив разом зі своїм полком в оточення. Командир полку, його заступники, командири батальйонів, до речі, всі етнічні росіяни, вирішили здатися в полон німцям. Василь Андрійович, ще той козарлюга, особисто їх усіх розстріляв, очолив полк і вивів його з оточення. Декілька разів поранений, інвалід війни.

Другий мій дядько, чоловік сестри мого батька Артем Пицяк, війну закінчив у Німеччині, інвалід війни.

Мій тесть Повшедний Іван Тодосьович, який народився в селі Фастівка Білоцерківського району Київської області, з 1941 до 1945 року перебував у діючій армії, війну закінчив в Австрії

сержантом. Декілька разів поранений. Його батько Тодось Микитович теж воював. Був важко поранений. Брат тестя, Повшедний Степан Тодосьович, танкіст, війну закінчив у Берліні. Декілька разів поранений, інвалід війни.

Моя теща – Ткачук Ганна Мусіївна народилася в знаменитому селі Тарган Володарського району Київської області. 1933 року село майже все вимерло, оточене "заградзагонами", а точніше бандформуваннями з Центральної Росії. Її зняли з мертвої матері і віддали до дитячого будинку.

Пане Путін! Може опублікуєте поіменні списки цих бандформувань? Багато хто з їх учасників залишився в Україні і тепер їхні діти і онуки складають у нас "п'яту колону" російського імперіалізму. Хоча можна їх і не друкувати. Досить вивчити список "українського" уряду чи хуліганів у, прости Господи, Верховній Раді. Заберіть їх, будь ласка, на історичну Батьківщину.

Мою тещу відправили до Німеччини на роботу рабинею, а після повернення додому її "таскали" ваші колеги, тов. Путін, намагаючись "пришити" справу, "бо така робота".

Оце така історія однієї української родини, яка є абсолютно типовою для України. А тепер щодо міфу про якусь особливу хоробрість росіян взагалі і у Другій світовій війні зокрема. Я з дитинства був допитливим і все мене цікавило. Люди якої національности були на фронті найхоробрішими, запитував я у дядька, який був командиром взводу і сам піднімав бійців в атаку. Українці, грузини і поволзькі татари, відповідав він. А росіяни? – не вгавав я. У них найкраще виходили так звані "п'яні" атаки, сказав мені дядько.

А тепер стосовно УПА. 1944 року полк батька був розбитий військовими формуваннями бандерівців під Сарнами. В тому бою батько був вчергове поранений. Вихований піонерською і комсомольською організацією, я обурився цим і сказав татові, що то були бандити. – То були справжні герої, відповів мені батько. – Після війни я служив у Львові і в Здолбунові. У нас у 1941–1942 рр. солдати мільйонами здавалися у полон, а вони воювали на два фронти в абсолютно безвихідній ситуації. Підривали себе гранатами, стрілялися, але не здавалися. Запам'ятай це, синку.

А тепер обіцяне пояснення чергової істерики тов. Путіна стосовно українців. Причина тут очевидна. На наших очах війна з Північного Кавказу перемістилася на вулиці Москви. З 900-тисячної російської армії на Північному Кавказі зосереджено 350 тисяч солдатів і офіцерів. І нічого зробити не можуть. Росія однозначно програла тут війну. Якщо вона терміново не покине Кавказ, війна перекинеться в саме серце Росії. Як дим, розвіялися недолугі легенди і міфи про силу і славу російської зброї і армії. Виявилося, що без українців, азербайджанців, грузинів, узбеків, чеченців, черкесів, лезгинів у російській армії нікому воювати.

Завданням російського імперіалізму і його "п'ятої колони" в Україні є відправка наших дітей, онуків, братів, батьків, наречених на бійню до Північного Кавказу. Звідси і ростуть ноги пропаганди попів так званої Української православної церкви Московського патріархату "ФСБшного розливу", що нібито ніяких українців немає, а є русскіє або у крайньому разі русини. З цієї ж "опери" і дебільні балачки про якийсь спільний "Руський мир", який нам треба захищати. Маразм, та й годі! Жоден, я підкреслюю це слово, жоден керівник Росії свого сина чи зятя, брата чи свата на бійню до Північного Кавказу не послав. Жоден! За останні 350 років жоден український хлопець не загинув у всіх цих "побідоносних" російських війнах лише останніх 20 років. І цьому "виною" Незалежність України. Пам'ятайте про це, українці! Тов. Путін, як свідчать його останні висловлювання про українців, про це ніколи не забуває…

ПРОЗРІННЯ З НЕЧЕСТИВИХ РУК

Василь ЗАЄЦЬ

Если бы даже Украина не брала участия в войне, мы все равно выиграли бы, потому что мы страна победителей. Если мы возьмем статистику Второй мировой войны, то выяснится, что наибольшие потери понесла именно РСФСР, а это значит, что война выиграна – не хочу никого обидеть – в основном за счет человеческих и индустриальных ресурсов Российской Федерации.

Владімір Путін.
Телевізійна розмова з підданими московської імперії

У дні війни поля страшних боїв
Скропила рясно українська кров.
Без наших втрат армади ворогів
Москаль один ніколи б не зборов.

Хто знає, де б тепер була Москва,
Якби не безліч жертв, нам дорогих...
Аж раптом чуєм: "Кремль би і без них
Став переможцем!" – Путіна слова,

Неначе з неба сонячного грім,
Ударили по душах багатьох,
І заспокоїти їх можна тільки тим,
Що так сказав кремлівський скоморох,

Який у тому звіту не дає,
Навіщо віддали життя своє
В боях за Дніпро сотні тисяч тих,
Хто в пору вікопомну стати міг
Не в гурт червоних, а в УПА ряди,
Щоб врятувати край свій від біди.

Тоді державу мав би наш народ
Не ту, якій нав'язується гра,
А ту, що в сяйві київських висот
Цвіла б, як світоч правди і добра.

Для Путіна немає лютих бід,
Які нам пережити довелось, –
Для нього наш многостраждальний рід
На історичній сцені – зайве щось.

Для путіних і їм подібних ми,
Що гинули за їхнє майбуття,
Ніколи тими не були людьми,
Що мають право на своє життя.

Усі московські байки про "Союз",
Про "дружбу" та "братерство" – лиш мана,
Якою прагне у тюрму свою
Всіх затягнуть кремлівський сатана.

Цю істину просту ще вчора міг
Не кожен українець зрозуміть,
Та Путіну спасибі – допоміг
Усім, хто знав іще не все, прозріть.

КИЇВСЬКА ВЛАДА І МОСКОВСЬКА ЦЕРКВА

Столична влада проігнорувала депутатське прохання про допомогу у будівництві собору УГКЦ

Секретар Київської міської Ради Олесь Довгий відмовився поставити на голосування питання про виділення 5,5 млн. гривень на підтримку будівництва Патріаршого собору УГКЦ.

Депутат, який запропонував поставити це питання на розгляд, так мотивував свою позицію: "Звичайно, церкви не повинні фінансуватися з бюджету. Але коли вже на одній із попередніх сесій Київрада вирішила, що у міста є зайві гроші підтримати коштом міської громади УПЦ (Московського Патріархату), а закон вимагає від нас рівного ставлення до всіх конфесій, то я пропоную із 11 млн. гривень, виділених на будівництво кафедрального собору УПЦ МП, 5,5 млн. перенаправити на підтримку спорудження кафедрального собору УГКЦ, який вже майже десять років зводиться за принципом "зі світу по нитці". Ми не повинні надавати преференцій окремим конфесіям лише на тій підставі, що там моляться керівники держави та міста".

При цьому депутат зазначив, що сам він православний, і що Українська Греко-Католицька Церква не просила його про таку послугу, однак "потреба в підтримці очевидна".

Головуючий на сесії Олесь Довгий, як повідомляє у своєму блозі на "Українській правді" Олег Медведєв, питання на голосування не поставив. А начальник Головного фінансового управління КМДА Володимир Репік, який доповідав питання про внесення змін до бюджету Києва на 2011 рік, зазначив, що витрати на підведення інженерних комунікацій до собору УПЦ (МП) не можуть розглядатися як підтримка цієї конфесії. На питання про те, що до соборів інших конфесій так само потрібно підводити комунікації, Репік нічого не відповів, а інший депутат – Наталя Новак – зазначила, що прокладання комунікацій до об'єкту завжди відбувається коштом забудовника.

"Виходить, що виключення зробили лише для УПЦ (Московського Патріархату)", – коментує Олег Медведєв.

Джерело: РІСУ

МАЛОРОСІЙСТВО

"ПО-СУСІДСТВУ" НЕ ОЗНАЧАЄ, ЩО РАЗОМ

Спільний підручник з історії, яким так клопочеться Табачник, – абсурд

Історики Росії та України визнають, що написання спільного підручника з історії для двох країн є нереальним через різне бачення цієї історії академічною наукою двох країн.

Зокрема, як повідомляє Бі-Бі-Сі, у Москві відбулося чергове засідання спільної українсько-російської комісії істориків, на якому обговорювалися проекти, що їх втілюватимуть науковці за дорученням урядів обох країн.

Бі-Бі-Сі зазначає, що в інтерв'ю журналу "Огонек" директор російського Інституту загальної історії, академік Олександр Чубар'ян сказав, що усі спроби двох країн зі створення підручника, де б викладалася якась усереднена компромісна історія, "з тріском провалилися". Поки що немає результатів і в написанні методологічного посібника для вчителів, хоча робота над ним триває. За неофіційною інформацією, до групи вчених, які працюють над методичним посібником, увійшли ті, кого рекомендував міністр освіти України Дмитро Табачник.

Натомість велика група істориків, чиї імена в Україні є авторитетними і знаними, зокрема Валерій Смолій, Григорій Боряк, Станіслав Кульчицький, працюють разом із російськими істориками над окремими проектами, які, на думку оглядачів, можуть виявитися більш неконфліктними.

Одним із них є проект зі створення академічного видання "1941 рік. Країна у вогні", до якого долучилися українські, російські та білоруські історики. У ньому кожна країна викладе своє бачення причин і наслідків Другої світової війни.

Тим же шляхом українські історики запропонували йти і в спробах домовитися про оцінку історичного минулого України і Росії. Розпочалася робота над енциклопедією з умовною назвою "Дискусійні питання спільної історії України і Росії". Це буде довідник, у якому паралельно, в окремих статтях обидві країни викладатимуть факти, події, їхнє трактування та оцінку історичних діячів так, як їх бачать історики кожної із країн.

Експерт Інституту політичних і етнонаціональних досліджень Владислав Гриневич сказав, що члени української делегації не розглядали питання написання нового українсько-російського підручника з історії.

"Є певна автономність. Кожен пише і трактує, як історики певної країни моделюють історичну пам'ять, як їм підказує їхнє розуміння цієї історії. Наша делегація не має відношення до написання підручника. Ми не розглядали це. Щодо питання спільної історії, то українська сторона запропонувала спільний історіографічний довідник, де будуть висвітлені найболючіші питання. Адже є спірні проблеми – ми домовилися виокремити два бачення – і української, і російської сторін, зокрема, питання щодо ролі в історії Мазепи, Бандери, Петлюри. Це будуть дві статті. Там буде і проблема порозуміння, і де ми не погоджуємося", – прокоментував В.Гриневич.

Як відомо, 13 травня міністр освіти і науки України Дмитро Табачник заявив, що Україна і РФ до кінця 2010 року підготують спільний навчальний посібник для вчителів історії. "У нас є цікаві напрацювання щодо створення спільного навчального посібника для вчителів історії і суспільствознавства. У нас достатньо різні програми і я розумію, що це достатньо маніловська ідея створити спільний підручник, тому ми розпочинаємо з навчального посібника для вчителів", – сказав Д.Табачник. При цьому він зазначив, що в ньому будуть викладені різні точки зору на "якісь складні процеси".

ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ

ДЕРЖАВА БЕЗ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ'ЯТИ – ЦЕ ДЕРЖАВА БЕЗ МАЙБУТНЬОГО

Як відомо, 9 грудня Президент України Віктор Янукович своїм указом доручив Кабінету міністрів створити Український інститут національної пам'яти як науково-дослідну бюджетну установу при уряді. На думку істориків, фактично це означає його ліквідацію.

Перетворення Інституту національної пам'яти на науково-дослідну установу – це ліквідація єдиного органу влади, відповідального за формування державної політики національної пам'яти.

Про це йдеться у заяві Центру досліджень визвольного руху. "Влада вкотре відступає від загальноєвропейських принципів організації гуманітарної сфери. Останнім указом Янукович, по суті, завершив ліквідацію державної політики національної пам'яти в Україні", – зазначив історик Володимир В'ятрович.

У свою чергу директор Національного музею "Тюрма на Лонцького" Руслан Забілий зауважив: "За усталеною європейською практикою Інститути національної пам'яти створювалися в країнах, які пережили окупацію або тоталітарний режим, у вигляді органів влади і зі специфічними функціями: від розсекречення архівів каральних органів, відкриття раніше замовчуваних або спотворюваних пропагандою сторінок історії до формування концепцій підручників з історії, зміни топоніміки і люстрації".

На думку В'ятровича, є сенс існування Інституту національної пам'яти лише як державного органу. "Від учора Інститут нацпам'яти в Україні ліквідовано юридично і фактично".

За його словами, в Україні це означає, що ліквідовано єдиний орган державної влади, який відповідав за формування політики національної пам'яти.

"Відповідно – припинено як таку державну політику в цій галузі через ліквідацію спеціальних повноважень Інституту, закріплених Положенням про УІНП та Законом України "Про Голодомор 1932-1933 років в Україні", – вважає дослідник.

"Створення наукової інституції з аналогічною до Інституту нацпам'яти назвою – це глумління над функціями державної політики пам'яти, адже він засадничо не зможе чинити жодного впливу на процеси і здійснювати державну політику. Якщо ж говорити про новостворену наково-дослідну установу, то вона дублюватиме роботу інститутів Національної академії наук і в такому форматі є зайвою", – додав В.В'ятрович.

Як зазначили в Центрі досліджень визвольного руху, на цьому фоні заяви Ґанни Ґерман про "збереження" Інституту національної пам'яти "виглядають або непрофесійними, або пустою риторикою для прикриття реальних наслідків, адже діяльність інституту у новому статусі не передбачає відновлення його колишніх повноважень".

Центр досліджень визвольного руху наголошує, що за керівництва В.Януковича відбулася системна ліквідація державної політики національної пам'яти. На думку істориків, її етапами стали: спроби закриття архівів, незаконний тиск на істориків та політичне втручання в академічну дискусію довкола питань Голодомору, політичних репресій та визвольного руху; вилучення зі шкільних підручників історії цілих періодів та історичних постатей; призначення на посаду голови Українського інституту національної пам'яти комуніста Валерія Солдатенка, що "поряд із очільницею Держкомархівів Ольгою Гінзбург поставило галузь під контроль комуністичної партії"; публічне заперечення В.Януковичем Голодомору як акту геноциду; тиск на журналістів та медіа щодо висвітлення тем української історії; ліквідація Українського інституту національної пам'яти як органу влади.

(За повідомленням УНІАН)

"СОВЕТ СИБИРСКОГО НАРОДА",

або "Сибирско народно вече"

Олександр ЛОТОЦЬКИЙ, журналіст

Організація твердить про існування окремої сибірської нації та виступає за самовизначення Сибіру й культурно-національну автономію мільйонів сибірських українців.

На російських теренах – ренесанс "сибирского областничества". "Совет сибирского народа" – організація, що позиціонує себе як політична, заявляє про існування окремої сибірської мови, про необхідність вивчати її (так само й сибірську історію) у вишах та школах Сибіру, про визиск та колоніальне гноблення регіону, а також про намір обстоювати права народів, що мешкають на сибірських теренах. Через Інтернет поширено звернення до українців Сибіру, де серед пріоритетних завдань "Совета сибирского народа" зазначено – сприяти реалізації права сибірських українців на навчання рідною мовою, оскільки національно-культурних прав вони мають навіть менше, аніж місцеві корінні народи.

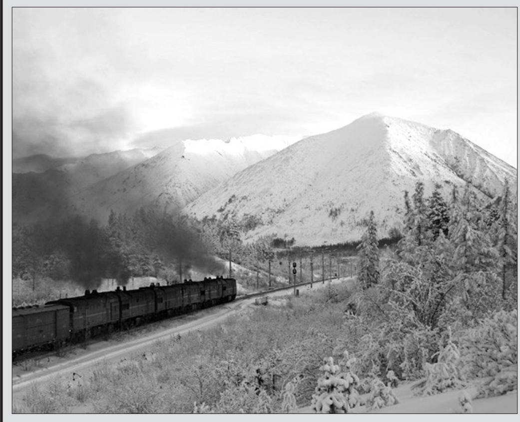
Текст звернення оприлюднено "сибірською" (чи без лапок?), українською та російською мовами.

Заява засвідчує, що "сибирское областничество" – ідея та суспільний рух, котрі беруть свій початок приблизно в середині XIX століття, і далі живі. В російськомовній Вікіпедії про "сибирское областничество" читаємо таке:

"Областничество зародилось в петербургском кружке сибирских студентов, в который входили Григорий Потанин, Николай Ядринцев, С.С.Шашков, Н.И.Наумов, Ф.Н.Усов и др. В 1860-е годы областники выступали за революционную борьбу с самодержавием, за демократические свободы. По возвращении в Сибирь (1863) активизировали свою деятельность. Выступали в защиту "инородцев", против колониального гнёта. Действуя в контакте с политическими ссыльными русскими и поляками, областники готовили восстание. Рассматривая Сибирь как политическую и экономическую колонию России, а сибиряков – как новую сибирскую нацию, отдельные областники выдвинули лозунг отделения её от России или предоставления Сибири автономного статуса". До слова – 1918 року Сибір уже проголошував незалежність, але "Сибирская республика просуществовала всего лишь несколько месяцев".)

"Сибирско народно вече" та його звернення до українців – не поодинокий прояв сучасного нам "сибирского областничества". Ось іще один – із багатьох. Уже довший час в Інтернеті існує мовно-культурологічний сайт "Сибирска вольгота". На вибір користувачеві тут пропонуються дві мови — "сибірська" (чи, знову ж таки, без лапок?) та російська. Серед іншого, на сайті йдеться про "сибірську мову" та споріднесть фінно-угорських мов корінних народів Сибіру з сучасними естонською, угорською та фінською. Для охочих – адреса сайту "Сибирска вольгота": http://voIgota.com/

В Радянському Союзі "сибирское областничество" як світогляд та напрям суспільної думки було під забороною, але з настанням "перестройки" наприкінці 1980-х стало активно відроджуватися.

ДОНЕЦЬКІ ПРИСТРАСТІ

ДОВГІ РУКИ ТАБАЧНИКА

Проти переможців ректорських виборів ДонНу репресії продовжуються: обшуки тривають і вдень, і вночі; фабрикується кримінальна справа.

Донецький Національний університет

Марія ОЛІЙНИК

Кажуть, що коли єдиний в університеті академік НАН України Володимир Шевченко повідомив, що він подав документи на посаду ректора, в.о.ректора Петро Єгоров заявив: "Вы хотите войны, будет вам война". Після цього Володимир Шевченко зняв свою кандидатуру. А не побоявся, подав свою кандидатуру і переміг член-кореспондент НАН України Юрій Лисенко.

І в університеті після перемоги дійсно розпочалась війна! Про цю війну щедро повідомляв і ЗМІ, і студентам, і делегатам конференції трудового колективу перед голосуванням заступник Табачника Євген Сулима, який приїхав агітувати за Петра Єгорова. І ось вже 15 грудня всі дізнались, що прокуратурою міста Донецька (керівник Олександр Дмитрович Ольмезов) 9 грудня 2010 року порушена кримінальна справа № 67-10-01-120 щодо посадових осіб Донецького національного університету за ознаками злочину за ст.191 ч.5, ст.366 ч.2 КК України за фактом завданої університету шкоди в розмірі 250066 гривень, які вони перерахували в серпні-грудні 2009 року ТОВ "СФ Київбуд" за капітальний ремонт плавального басейну.

15 грудня 2010 року пройшли обшуки одночасно у Юрія Лисенка, проректорів Донецького національного університету Лев Тетяни Олексіївни (звільнена з посади в.о. ректора Петром Єгоровим і поновлена на посаді судом) та Бондаренка Віктора Степановича (його звільнив з посади в.о. ректора Петро Єгоров), таще працюючого проректора Іваніцина Миколи Петровича.

У Тетяни Лев, Юрія Лисенка та Бондаренка обшукали квартири, а у Іваніцина службовий кабінет. У бухгалтерії університету теж пройшов обшук і вилучені фінансові документи.

Дозвіл на проведення обшуку з метою знайти та вилучити документи, що мають значення для розслідування кримінальної справи, надав 14 грудня 2010 року суддя Ворошиловського райсуду м. Донецька Князьков В.В., розглянувши подання старшого помічника прокурора м. Донецька О.Ольмезова, радника юстиції Веліканова О.В.

В результаті обшуків у Лев, Лисенка, Бондаренка та Іваніцина нічого не виявлено і нічого не вилучено.

Тетяна Лев дуже здивувалася, коли дізналася про порушену кримінальну справу, адже мова йде про події минулого року, бо навесні університет перевіряло КРУ і ніяких недоліків не виявили, потім не раз перевіряли податкова, прокуратура і той же ВБЕЗ. Серйозних зауважень не було, і ось тепер відкрилися якісь порушення. "Наскільки я зрозуміла, – сказала Лев, – є претензія до оплати ремонтних послуг ТОВ "СФ Київбуд". У нас проводився тендер,ТОВ "СФ Київбуд" виграло його, воно здійснювало і ремонт басейну, і ремонт гуртожитку № 2. І не ми їм переплатили (або незаконно заплатили, тобто, розтратили), а навпаки – маємо борг у 2,5 млн. за проведені роботи – це ми винні підрядчикові, а не вони нам!".

Тетяна Лев – дружина переможця ректорських виборів член-кореспондента НАН України, доктора економічних наук, професора, завідувача кафедри "економічна кібернетика" Юрія Лисенка, за обрання якого проголосував у п'ятницю, 10 грудня, колектив ДонНУ.

А 16 грудня 2010 року вже заступник прокурора м. Донецька Олег Сюсяйло видає постанову про проведення обшуку в службовому кабінеті проректора з економіки Донецького національного університету Тетяни Лев.

Оскільки ключі від службового кабінету були у Лев, яка знаходилась на лікарняному, вирішили зламати двері в кабінет. Т.в.о. проректора з господарчих питань Ігор Палкін прийшов з робітниками для ламання дверей і проникнення в кабінет. Їх попросили цього не робити і зачекати, поки приїде з ключами Т.Лев. Після цього працівники УДСБЕЗ Денисов Олег Анатолійович та Анферов Іван Сергійович обшукали і вилучили ксерокопії 51 аркуша документів, які 15 грудня вже були вилучені при обшуку в бухгалтерії університету та які надавались КРУ, прокуратурі, податковій інспекції.

Обшук закінчився о 16.47. Тетяна Лев поїхала додому, а вже через 40 хвилин знову в університет з'явилась посилена група для проведення повторного обшуку. В постанові повторного обшуку сказано вилучити всі документи, що знаходяться в кабінеті Тетяни Лев. Цікаво, що постанови про порушення кримінальної справи обшукуваним не видають! Повторний обшук і вилучення документів тривав багато годин. Супровід обшуку здійснюють два проректори, призначені в.о. ректора Петром Єгоровим, Павло Правдивцев та Ігор Палкін. Неадекватний проректор з навчальної роботи, кандидат наук Павло Правдивцев з невідомої причини незаконно утримував у приміщенні філфаку помічників народних депутатів України Євгенію Ратнікову та Марію Олійник з 19 години до 20 годин 40 хвилин, вилучивши у чергової всі ключі від вхідних дверей.

Вранці виявилось що в кабінеті Тетяни Лев побито вікна!

Ставленик Табачника і його заступника Євгена Сулими в.о. ректора Петро Єгоров нібито ще й звернувся до суду з позовом про оскарження результатів виборів ректора університету.

Робота в університеті практично повністю паралізована.

Йде тиск, шантаж на Юрія Григоровича Лисенка. В заручники взяли його дружину Тетяну Лев – проректора університету і нагло фабрикують проти неї кримінальну справу. Йому фактично кажуть: відмовся від ректорства або ми посадимо твою дружину. Для цього задіяна міська прокуратура і Управління державної служби з боротьби з економічною злочинністю.

А вказівку дав, мабуть, президент України Віктор Янукович, оскільки 24-поверховий хмарочос, який мав будувати син Януковича на місці зруйнованого приміщення філологічного факультету, Юрій Лисенко не збирається будувати.

Донецьк

Прокурору Донецької області
ГАЛЬЦОВУ Володимиру Івановичу

ЗАЯВА

Ми, працівники місцевих та загальноукраїнських засобів масової інформації, заявляємо про порушення професійного права на вільне одержання інформації, яке трапилося 10 грудня 2010 року в Донецькому національному університеті під час заходів з проведення конференції трудового колективу з виборів ректора.

По-перше, день проведення конференції було глибоко засекречено.

На жодному сайті ДонНУ чи іншим способом не було повідомлення ні про дату проведення, ні про місце, ні про час проведення конференції. За тел. 337-19-45 приймальної в.о. ректора Петра Єгорова також жодної інформації не можна було отримати. Тільки 8 грудня 2010 року нас стали направляти для акредитації до проректора Тетяни Мармазової, в приймальні якої заявляли, що вони вперше чують, що мають акредитувати нас на заходи, які пов'язані з виборами трудового колективу ректора ДонНУ. Через свої джерела ми дізналися, що акредитує Олександр Буга за тел. 050 141 43 84 та що конференція трудового колективу відбудеться о 14.30 10 грудня в актовій залі головного корпусу Донецького національного університету. І тоді ми записались у нього, хоча він заявив, що списки будуть переглянуті керівником ДонНУ і тільки після цього ми можемо пройти на заплановані заходи.

В.о. ректора Петро Єгоров заборонив бути присутнім на зустрічі заступника МОН України Євгена Суліми зі студентами-делегатами конференції небажаним журналістам, а тільки пропустили запрошених з газет "Сегодня", "Комсомольская правда" та інших.

Піймавши в коридорі заступника Табачника Євгена Суліму після зустрічі зі студентами, журналісти вимагали припинення перешкоджання їхній журналістській діяльності. Євген Суліма пообіцяв розібратись.

І тільки після цього журналістів, які думали, що вони пройшли попередню акредитацію на заходи, почали обдзвонювати і запрошувати на конференцію. Але працівникам ЗМІ запропонували місця на балконі третього поверху, де не було належних умов для роботи журналіста. Достатньо сказати, що із крісла на балконі можна побачити хіба що верхню частину протилежної стіни актової зали. Було темно, неможливо було зробити фото чи проводити телезйомку. Журналісти змушені були спостерігати за перебігом конференції стоячи. Про відсутність умов для роботи представники преси повідомили проректора університету Олександра Правдивцева та керівника прес-служби університету Олександра Бугу. Однак названі посадові особи не вжили заходів для усунення порушення професійних прав журналістів.

Люди у формі охоронців не дозволяли представникам засобів масової інформації пройти до фойє другого поверху. Начальник служби охорони університету Володимир Щербина особисто перешкоджав журналістам пройти до зали засідань, припускаючись при цьому грубих коментарів.

Таким чином, значна частина представників преси не могла спостерігати за перебігом голосування. Крім того, журналісти були позбавлені можливості спілкуватися із делегатами конференції під час перерви на голосування.

Названі факти порушують право журналіста на вільне одержання, використання, поширення (публікацію) та зберігання відкритої за режимом доступу інформації; на вільне відвідування державних органів влади, органів місцевого і регіонального самоврядування, а також підприємств, установ і організацій (ст. 26 Закону України "Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні). Для підтвердження цих фактів ми готові надати фото-, відео та аудіоматеріали.

Дії посадових осіб: начальника служби охорони університету Володимира Щербини, керівника прес-служби університету Олександра Буги, проректора університету Олександра Правдивцева та в.о. Петра Єгорова – містять ознаки злочину "Умисне перешкоджання законній професійній діяльності журналістів" (ч. 1 ст. 171 Кримінального кодексу України). Просимо порушити кримінальну справу щодо названих осіб, а також розглянути ступінь відповідальности виконуючого обов'язки ректора Донецького національного університету Петра Єгорова як посадової особи, яка повинна забезпечувати дотримання законодавства у підпорядкованому йому навчальному закладі.

КУЩ Ліна Володимирівна,
власний кореспондент газети "Голос України" по Донецькій області;
ШИБАЛОВ Євген Іванович,
власний кореспондент газети "Зеркало недели";
РУДЕНКО Євген Анатолійович,
кореспондент газети "Сегодня";
ТКАЧЕНКО Яна Володимирівна,
головний редактор "Газеты по-донецки";
КОЛГУШЕВА Олена Миколаївна,
власний кореспондент інформаційного агентства УНІАН;
КОЛГУШЕВ Ярослав Михайлович,
редактор інтернет-видання "Остров";
ОЛІЙНИК Марія Василівна,
кореспондент газети "Нація і держава";
БОБИР Антін Григорович,
власний кореспондент газети "Україна молода" по Донецькій області;
ВАГАНОВ Сергій Леонідович,
фотокореспондент газети "Салон Дона і Баса";
НАУМОВ Олександр, власний
кореспондент телеканалу "СТБ" в Донецькій області.

МИКОЛАЇ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

МИКОЛА ГОГОЛЬ

Картали, що обрав "язик",
Забув дідівську мову,
А він з усього кпити звик,
Вступив з життям у змову.
І грав – актор і драматург –
Трагедію глибинну
Про сірий ниций Петербург
І славну Україну.

МИКОЛА ХВИЛЬОВИЙ

Правічна українська мова
Йому відкрила чин новий
І з Ніколая Фітільова
Постав Микола Хвильовий.

А міг триматися покірно,
Мов ниций чи лукавий раб,
Тоді дожив би, імовірно,
До тридцять сьомого хоча б.

А міг зробитись тихшим, меншим,
Навік заціпити вуста,
Й загинути у сорок першим
Та ще й "за Родіну, за Ста!.."

А то й уникнути розправи,
Дожити до вставних зубів
І прославляти міць держави,
Що вбила тих, кого любив.

Лиш зазирати в дні минулі
Крізь чарку, зморщивши чоло…
І не було б тієї кулі,
Але і чину б не було.

А отже, й руйнування міту,
І – наче помах булави –
Моління, зойку, заповіту:
"Геть від Москви! Геть від Москви!"

… Ти, що живеш між нас чужинцем
І тягнеш у союз новий,
Чому не станеш українцем,
як українець Хвильовий?

Ти, що клянешся без упину
В патріотизмі знов і знов,
Застрелишся за Україну,
як росіянин Фітільов?

МИКОЛА ЗЕРОВ

Він не втрачав надії й віри
І навпіл дні свої ділив:
Були в них табір, конвоїри,
і мідь Вергилієвих слів.

Він ті слова на рідну мову
Тлумачив, і в його трудах
Уздріла влада грізну змову
Й відчула враз панічний страх.

Бо це ознака вільних націй,
Від рабства до свободи путь,
Коли Вергилій та Горацій
До них по-їхньому речуть.

Переклад – це духовний опір,
Це інтелектуальний бунт.
Проти таких безсилий опер,
Таких не вистроїш "во фрунт".

О, непримітний арештанте,
Любителю латинських книг,
Розповісти про пекло Данте
Не гірше, ніж Вергилій, міг…

А владі ницій, здичавілій
Здавалось, що вона навік.
Коли це раптом, бач, Вергилій
І цей настирний чоловік…

В листі просив: "Пришліть калоші",
Словами озоряв пітьму…
Не знав, що першої пороші
Вже не побачити йому.

МИКОЛА ЛУКАШ

Десь за вікном жила країна Рад,
А він вже був у іншому столітті…
Він – характерник, чари всі відкриті
Й підвладні всі дива йому підряд.

Він – Фауст, найдорожчу із принад –
Кохання – пропонує Маргариті.
Він – Дон-Кіхот і мчить на бій щомиті
Крізь сміх юрби і безлічі завад.

Він – Джон Ячмінь, Фрондосо і Улісс,
І пані Боварі, і Сигизмунд –
Він ними став, неначе був з колиски.

Учитель, народився він колись,
Щоб весь оцей різноплемінний люд
Навчити говорить по-українськи.

МИКОЛА МІРОШНИЧЕНКО

Життя на вечірньому прузі,
Вже час рахувати гріхи…
Зникають за обрієм друзі,
Немов перелітні птахи.

Стискається серце від болю
І губиться погляд в імлі.
– Михайле! Юрко! Анатолю!
Так пусто без вас на землі.

Маліє щораз наше коло,
і не відвернути біди…
– Миколо! Куди ти, Миколо?
Побудь іще трохи, не йди!

Та скільки не зви – все даремне:
Нікого вернути не зміг…
Всміхаються друзі до мене
Сьогодні з обкладинок книг.

І треба їх дружби та чину
Буть гідним у вчинках своїх
І вічну, святу Україну
За себе любити й за них.

 УКРАЇНСЬКІ ПРОБЛЕМИ

Федір ПОЛЯНСЬКИЙ,
головний редактор журналу "Мандрівець"

УКРАЇНСЬКА МОВА – ДІМ БУТТЯ

(за матеріалами Всеукраїнського наукового журналу "Мандрівець")

Саме таким тематичним блоком представлений розділ "Ілюстрації" Всеукраїнського наукового журналу "Мандрівець" (четверте число за 2010 рік). На огляд читачів подано Ухвалу НаУКМА та експертний висновок за авторством В.Василенка і В.Панченка, які дають фахову оцінку законопроекту "Про мови в Україні". Своєрідним аналітичним коментарем щодо мовної політики в Україні стала стаття В.Лизанчука "Російщення – це поглинання України Росією". "Неупереджене осмислення сучасних російсько-українських відносин, політико-ідеологічної, морально-психологічної ситуації в Україні, – пише В.Лизанчук, – дає підставу стверджувати, що нині обхідно зберігати добрі взаємини з Москвою, змусило зайняти заперечливу позицію щодо акції протесту. Загалом поліпшення у той період польсько-радянських стосунків призвело до того, що прихильники санаційного режиму Польщі здебільшого проігнорували Голодомор".

Посткомуністичні ідеологічні рудименти щодо ОУН і УПА ("українсько-німецькі націоналісти", "буржуазні націоналісти" тощо), незважаючи на те, що СРСР рухнув 19 років тому, ще настільки сильні у підсвідомості населення, що й донині не вирішено юридичний аспект проблеми статусу вояків УПА. Тому у статті Валентини Шайкан і Валерія Шайкан "Ідеологічні рудименти та український національно-визвольний рух" проаналізовано діяльність українського

розгорнуто потужний цілісно-агресивний наступ на українство". Далі автор аналізує наступ сучасної центральної влади на українство, акцентує увагу на мові як генетичному коді нації, піднімає проблему асиміляції українців. "У всіх народів рідна мова – це не лише засіб спілкування, підсумовує В. Лизанчук, це – Дім буття, національна сутність. Мова – це генетичний код нації, який поєднує минуле з сучасним, програмує майбутнє, забезпечує життєздатність нації у вічності. Мова – це серце народу: гине мова – гине народ. Невже метою політичної та державної діяльності нинішнього Президента України, Голови Верховної Ради, народних депутатів України є знищення української мови, культури, духовності?! Припиніть війну з українством, утверджуймо національно-гуманістичні принципи життєдіяльності в Україні!", – закликає автор.

Варті уваги історичні розвідки, які висвітлюють невивчені проблеми історії України. Не один десяток років тривають дослідження історії української національно-визвольної боротьби 1917–1921 рр. Однак і сьогодні вона містить багато "білих плям". Однією з них є питання взаємовідносин національних меншин, а зокрема єврейської, і діяльності Симона Петлюри як керівника держави. Багато дослідників, особливо представників радянської історіографії, звинувачують С.Петлюру у антисемітських погромах євреїв і у прямій причетності до них Головного отамана. Оцінка особистості С.Петлюри щодо зазначеного питання залишається відкритою. Тому авторка детально розглянула його стосунки з єврейським населенням на тлі тогочасних історичних подій. Як засвідчило дослідження автора, "С.Петлюра не був досконалим політиком і професійним військовим. Проте він був далеким від того образу, який приготували йому більшовики – образу погромника євреїв і бандита".

Проблема ставлення Заходу до геноциду українського народу, організованого сталінським керівництвом у Кремлі, розглядає Я.Папуга у статті "Позиція Варшави щодо Голодомору 1932–1933 рр.". Вивчення теми дало можливість автору простежити як дії Москви щодо приховування правди про трагедію, що свідчать про плановий характер Голодомору, так і проаналізувати розповсюдження за межами комуністичної імперії радянофільства серед значних груп населення, зокрема у Польщі. "Антикомуністичні погляди, – на переконання автора, – зумовили поширення позитивного сприйняття діяльності українців, спрямованої на підтримку голодуючих, і негативну оцінку ситуації в УСРР. Однак переконання, що для державних інтересів не-

національно-визвольного руху в роки Другої світової війни, взаємні стосунки національних формувань з німецьким командуванням і наведено факти, що свідчать про засудження ОУН та УПА колабораціонізму.

Дивізія військ СС "Галичина" відіграла незначну роль у Другій світовій війні, але й нині вона є предметом гострих дискусій як в Україні, так і за кордоном. "Підставою для цих суперечок є: приписування дивізії участи у каральних операціях проти цивільних мешканців, – як пише Я.Стоцький у статті "Духовна опіка в українській дивізії СС "Галичина", – ідеться про створені чотири т. зв. "поліційні полки", а саме: 4, 5, 6 і 7-й, із яких 4-й полк із середини лютого 1944 р. діяв у районі Збаража, Золочева і Бродів проти радянських партизанів, а 5-й – у той самий час був направлений у район Любліна, Грубешева і Холма воювати проти польських та радянських партизанів; зарахування дивізії до дивізії СС, але в конкретному значенні цього слова ця дивізія не була дивізією СС, а – дивізією військ СС (Waffen SS), бо її український офіцерський і солдатський склад ніколи не був абсорбований нацистською ідеологією, а лише підпорядкований есесівському командуванню і, зрештою, райхсфюрер СС Ґенріх Гіммлер вважав українців не есесівцями, а тільки тими, хто служить в СС, тому термін СС заборонялося вживати щодо вояків, які служили в підрозділах СС, але не були німцями за національністю". У статті на основі опрацювання бібліографічної бази та архівних матеріалів автор розглядає духовну опіку капеланів дивізії та їхню роль у головних її фазах: утворення, на вишколах, під час бойових дій під Бродами, у процесі відновлення та перебування у таборах для військовополонених. Щодо різних закидів, які лунають на адресу дивізії, Я.Стоцький наводить витяг британського уряду від 4 вересня 1950 року: "…За свідченням спеціальної комісії Військового відомства, що мала на меті перевірити цих людей, вони пішли добровільно воювати проти Червоної армії з націоналістичних міркувань під час окупації Західної України, коли було підписано нацистсько-радянський пакт. Незважаючи на те, що комуністична пропаганда постійно намагається зобразити їх і багатьох інших біженців як "зрадників" і "воєнних злочинців", варто зазначити, що жодних звинувачень у воєнних злочинах не було висунуто ані радянським, ані іншим урядом проти когось із членів цієї групи".

У журналі представлені й інші не менш цікаві історичні дослідження, зокрема, Р.Мельничука про будівництво збройних сил УНР у теоретичних розробках Всеволода Петріва, І.Дацкова про дипломатичні відносини УЦР з країнами Антанти, В.Рутара про матеріально-технічне і кадрове забезпечення авіації Галицької армії (листопад 1918 – липень 1919 рр.), В.Чури про стосунки львівського компартапарату і національно-демократичних формувань 1988 р. Теорія документознавства представлена дослідженням В.Бездрабко.

СВІТОЧІ

УКРАЇНСЬКИЙ ПОДВИЖНИК ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКОГО ПРОГРЕСУ

ПАМ'ЯТИ МИКОЛИ РУДЕНКА (1920–2004)

Володимир ШЕВЧУК, професор,
голова Наукового товариства
імені Сергія Подолинського

…Звернення до історії від значно давніших часів аж донині дозволить простежити тривалий період суспільно-господарського розвитку, аби втілити низку ніким не реалізованих історико-економічних проектів. Саме вони покликані, за М.Руденком, на засадах фізичної економії розкривати ретроспективне бачення еволюції цивілізацій, біоенергетичною основою господарювання яких споконвічно є і продовжуватимуть бути морекультури та трав'яні і зернові культури.

Виконання цих проектів має показати, як у лоні цивілізацій, заснованих на зерні, утворилися й еволюціонували архетипи господарських структур, що в більш чи менш модифікованій формі збереглися аж до наших днів. Вони унікально унаочнюють притаманну українському та іншим етносам (якими створені найдавніші на континенті цивілізації і культури) багатотисячолітню спроможність долати праісторичні й сучасні кризогенні смуги й утверджувати ідею безсмертя тим господарським структурам, котрі продовжують еволюціонувати завдяки притаманним їм властивостям самовідтворюваності та самодостатності.

"Треба вписати земні можливості (здатність землі родити, множити багатства) у можливості небесні – здатність сонця продукувати живу речовину", – наголошував М.Руденко. Мислитель був переконаний у тому, що "коли ми цього навчимося, наша цивілізація стане воістину безсмертною".

Впровадження цих результатів у практику потребує обґрунтування прикладної економіки живого, неживого, розумного та виконання низки відповідних науково-практичних розробок. Завдяки фундаментальним і прикладним дослідженням та освітнім програмам відкриється можливість запровадження цілісних самовідтворюваних соціально-економічних систем.

Організаційно-економічні трансформації в аграрній, індустріальній, інтелектуальній, монетарній та інших сферах економіки країни, за М.Руденком, є похідними від багатотисячолітніх традицій природничо-господарського мислення та продуктивного господарювання українського етносу. Нині, коли наші здобутки набувають загальнолюдської ваги, маємо ефективніше ними користатися.

Належить зберегти традиції взаємодії сфер живого, неживого та розумного, освоєння кожної з яких акад. В.Вернадський вважав господарюванням. Має враховуватися досвід суспільно-господарських структур, творення яких на українських теренах було відповіддю на виклики енергетичного голоду кризових періодів цивілізаційного розвитку.

Збільшення обсягів продукування абсолютних благ, передовсім зерна, соломи, худоби, гною, підвищення родючості землі за результатами освоєння сфери живого стане можливим завдяки перетворенню традиційних галузей аграрного виробництва (насамперед рослинництва і тваринництва) в антиентропійні фотосинтетичні еколого-економічні системи.

Освоєння неживого – це забезпечення у процесі господарювання проекції живого на неживе. Її адекватність викликам XXI століття потребує трьох визначальних трансформацій. Традиційне виготовлення знарядь для обробітку землі, вирощування абсолютних благ, спорудження вітряних та водяних млинів, енергоустановок на спалюваних енергоносіях тощо має бути відповідно трансформованим в ентропійні техніко-економічні, антиентропійні нефотосинтетичні та ентропійні енергетичні системи.

Ефективність взаємодії живого з неживим забезпечуватиметься завдяки їх керованості розумним. Відтак притаманний українському етносу й історично апробований симбіоз сільської управи, церкви і школи належить перетворювати в антиентропійні владно-інтелектуальні системи.

Сукупність описаних типів систем дасть змогу будувати кластери з притаманними їм властивостями самовідтворюваності, самодостатності та ін. Послідовне впровадження сукупностей таких систем дозволить за короткий час створити в Україні та інших країнах точки та мережі некризогенного господарювання.

У відносно близькій перспективі вони можуть бути перетвореними у кластерні мережі, інфраструктури та ініційовані Україною транснаціональні корпорації, покликані згодом охопити господарську сферу континенту і світу. Це відкриє можливості творення стійкої до кризогенних викликів економіки та сприяння її розвиткові незагрозливим для нащадків шляхом.

… Твір Миколи Руденка "Енергія прогресу" містить меседжі, вкрай важливі для набуття достатности практикою урядування. Осердям твору є формула енергії прогресу – своєрідний онтологічний каркас, що утримує величну споруду створеного дослідником економіко-філософського доробку. Цей алгоритм має кілька варіантів. Вони описують енергетичні підвалини та визначають умови цивілізаційного прогресу суспільств.

Для розуміння формули замало прочитати "Енергію прогресу" – головну економічну працю українського інтелектуала. Осягнення її грандіозного змісту потребує прочитання Руденкового роману-трактату "Формула Сонця".

Як зазначалося, субстанція, за М.Руденком, – це духоматерія. Тож глибинний зміст формули – субстанційний, духоматеріальний. Він відкриває бачення духовного, котре керує матеріальним, та матеріального, підпорядкованого духовному.

Саме звідси належить виводити найпосутніші відмінності між варіантами формули, які описують суспільства з тоталітарним та демократичним устроєм.

Так, некерованість тоталітарної держави логосом та незахищеність логосу державою роблять владу нерозумною чи навіть підштовхують її до безумства. Обтяжливі для України рудименти тоталітаризму спричиняють значні ентропійні втрати енергії як джерела суспільного добробуту і поступу.

Натомість під глобалізаційним впливом істотно змінюється сутнісний зміст демократії. У XXI столітті для демократичної держави вже замало керованости логосом, а для логосу – захищености державою. Логосу нині належить бути достатнім – у сенсі викладеного вище сприяння, а не створення загроз продовженню життя на землі.

Час покаже, чи керуватимуться в Україні розумом теперішня державна влада і найвищі її очільники. Та, незалежно від них, суспільство продовжує володіти економіко-філософським знанням, яке відповідає викладеному розумінню достатності. Знанням, яке творить українську версію розвитку ідей Ріо, Кіото і Копенгагена.

… Свого часу акад. В.Вернадський у праці "Кілька слів про ноосферу" наводив образні підрахунки німецького економіста Луйо Брентано. Подумки поставивши поруч всіх землян та відвівши кожному по 1 кв.м, той свого часу довів, що вони не зайняли б навіть площі маленького Боденського озера. "Могутність людини пов'язана не з матерією, а з її мозком, з її розумом і спрямованою цим розумом її працею", – підсумовує В.Вернадський…

Дослідження інтелектуальної могутности людства через три десятиліття продовжив Микола Руденко. Формулі американського астрофізика Френка Дональда Дрейка, який передрікає не дуже віддалену в часі смерть нашої цивілізації, український мислитель протиставляє власну формулу. У варіанті, який описує майбутнє людства, його формула енергії прогресу являє собою алгоритм загальнолюдського безсмертя, що інтелектуалізацію земного буття змальовує як незворотну тенденцію планетарного розвитку.

Варіант формули енергії прогресу М.Руденка, що описує майбутнє, – це алгоритм, покликаний і спроможний стати дороговказом руху твореної нами "молодої" української та апробованих загальнолюдською історією "старих" демократій безальтернативним для мешканців планети шляхом.

Вихід людства на цей шлях відкривається завдяки осягненню сутності інтелектуального збагачення. Адже на відміну від обмежених благ живої і неживої природи, інтелектуальне поле людства – безмірне. Для освоєння цього поля потрібна рівноправність доступу до отримання, генерування, обміну та перетворення гуманітарних і утилітарних знань в інтелектуальний капітал. В умовах, коли глобальні виклики стають все загрозливішими для живого, інтелектуальне збагачення людства слід послідовніше підпорядковувати ідеям його невмирущості.

…Живе не завжди і не обов'язково має бути розумним. Та розумному для продовження свого існування належить залишатися тільки живим. Відстоювана подвижниками українського антропокосмізму ідея збереження земного життя у всіх його проявах – чи не найпоказовіше підтвердження розумности того планетарного устрою, що осмислювався ними задля нас і наших нащадків.

Ідеї загальнолюдського прогресу можуть бути втіленими лише на засадах фізичної економії. Завдяки доробку подвижників – С.Подолинського, В.Вернадського та М.Руденка – розвиток національної наукової школи фізичної економії у XXI столітті зумовлюватиме напрям руху світової економіко-філософської культури і визначатиме долю прийдешніх поколінь.

Поряд із започаткуванням Інституту фізичної економії, створення якого заповідав нам М.Руденко, нам належить ініціювати скликання у Києві Міжнародного фізико-економічного форуму. Форум покликаний і спроможний стати планетарною трибуною формулювання гуманних відповідей на глобальні виклики. Щорічне проведення форуму даватиме змогу засобами достатньої економіко-філософської культури торувати шляхи до земного безсмертя. Ця культура ставатиме дедалі величнішою, підпорядковуючи високодостойній меті продовження життя на Землі найвидатніші здобутки національного та загальнолюдського генія.

… М.Руденко високо цінував потенціал Наукового товариства імені Сергія Подолинського, почесним головою якого був. Як зазначалося, свою останню економіко-філософську статтю він завершив словами про київських вчених, яким є що сказати світові. Нам справді "є що сказати світові". Є про кого. Скажімо, про Миколу Руденка! Про обстоювану ним святу ідею продовження життя на Землі.

Закінчення. Початок у № 48.

ДИВОСВІТ

Катерина БІЛОКУР

Олександр ДРОБАХА

ВОНА СПІЛКУВАЛАСЯ З БОГОМ І КВІТАМИ

У грудні виповнилося 110 років з дня народження геніальної української художниці, майстра народного декоративного живопису Катерини Білокур

Владний режим після погрому в січні 1972 року опору шістдесятників, всього українства, дозволив заговорити про... "глибинне українське"... Только штоб там бєз політікі!.. Було, наприклад, видано альбом Катерини Білокур (благо – у неї ж мова йде тільки про квіти). Дозволили діяти УТОПіКу – Українському товариству охорони пам'яток культури (довгі роки у назві було – пам'ятників! – це для того, щоб не лізли "особєнно рєтівиє" в історію далі 1917 р.).

Після публікацій листів Катерини Білокур у 80-і "пішли клином" статті, есеї, дослідження і навіть романи про неї (у "Вернадського" я нарахував до п'ятидесяти). Повстала вона через двадцять із гаком років, як її не стало. І одночасно оповився її образ у вигадане уявою. Щоправда, в середині 80-х шкрябали статті "Колгоспниця – майстер" (вона зуміла жодного дня не працювати в колгоспі) та ще – "Польові квіти" (чудова композиція майстрині) символізують... красиве, повноцінне життя", либонь тієї ж колгоспниці та її земляків. За шедеври мисткині платили незначні суми. Колись цар Олександр ІІІ купив у Ілька Рєпіна відомих "Запорожців" за 35.000 рублів сріблом (тоді корова коштувала, здається, до десяти рублів). А коли у Парижі на виставці 1947 року викрали одну із найкращих картин Катерини Білокур "Цар-Колос" (а може, таємно продали?), в Українському гетто про це ніхто й не заїкнувся...

У роботах Кагарлицького, Бажана, Новиченка про майстриню часом зустрічаємо слова, що... винне у злигоднях її мистецької долі все те ж "дореволюційне село з його негараздами". "Проте її надто складне життя я не назву трагічним" (Бажан). Дехто писав: "І все-таки щаслива Катерина Білокур!" Яким було її життя на тлі апокаліптичних 1929... 1933... 1937 років... коли гинули хвиля за хвилею цвіт нації... Одна із дослідників творчості художниці молодшого покоління Світлана Короненко у запалі написала: "Всі фальшивлять". Закид серйозний... Головна причина напівправди у творах не тільки про К.Білокур – поневолений розум.

З'ява книжок "Катерина Білокур. Я буду художником!" (1995) та "Катерина Білокур. Очима сучасників. Спогади. Есеї. Розвідки. З архіву художниці" (2000) під редакцією письменника Миколи Кагарлицького пролили яскраве світло на її подвижницьке життя. В наступних виданнях цих книжок буде більше аналізу і синтезу (а це, перш за все, інша методологія досліджень) про феномен культури – Катерину Білокур. Принагідно зауважу – у матеріалах книжок де-не-де надибуємо на недостатньо виважені твердження, де зміщуються місцями причина і наслідок... Сталінізм винен у страдницькій долі багатьох, але він – породження всієї системи імперського абсолютизму, яка "удосконалювалася" впродовж п'ятисот, коли не тисячі років.

Живопис нашої майстрині дає багато поживи для роздумів про гносеологію творчого пориву, прагнення її утверджувати красу життя саме через зображення квітів. Це вже методи генної психології мають застосовуватися нами, щоб збагнути творче одухотворення – зображення життя. Бо ж це прагнення-одухотворення розпочинається у пращурах і формується, удосконалюється, передається у спадщину...

Людина сильної волі, твердого характеру і неабиякого природного інтелекту, вона розуміла – примусова колективізація 1929 року – нове уярмлення не тільки її мрії. Хіба вона не знала про яготинські арешти у жовтні 1929 року кількох десятків школярів за вияв протесту-незадоволення проти позбавлення їх права на освіту?

Замкнутість, депресії пізнішого часу зумовлені не тільки особистісним, а й катастрофами українства. Драматизм не в суцільних екстремальних умовах, а в тім, що масу енергії та часу довелось витрачати на долання побутових дрібниць. Наприкінці життя клубок суперечностей побутового і суспільного характеру був таким заплутаним, що його треба було оперативно розрубувати. Без сторонніх вольових зусиль (ось для чого потрібна народна, а не колоніальна влада!) непригнобленого люду. Свої вольові фізичні можливості вона вичерпала. Вузол суперечностей поспіхом почали розплутувати... на операційному столі... Так одійшла передчасно у царство тіней у червні 1961 року найвидатніша українська майстриня-художник. Катерина Білокур виявила найкращі риси української натури – одержимість, самовідданість ідеалу, самопосвятне, жертовне служіння меті.

Нині Катерина Білокур занесена і значиться у багатьох енциклопедіях світу. Про неї написано десятки, коли не сотні розвідок, статей, навіть повістей і романів. Цього року Богданівка, Яготин, Київщина гідно вшановують свою видатку землячку. Значна частина матеріалів про художницю написана до 1991 року. Багато фактів її життя замовчували або трактували викривлено. Із роками вона все більше оживає у нашій свідомості.

...Знала вона, відчувала всіма фібрами душі і тіла, як на Україну бурун за буруном навалюється Апокаліпсис терору, голодоморів (тільки в Богданівці і сусідніх селах загинули тисячі невинних людей). Той, хто занурюється у світ її творчості, відкинувши флер вульгаризаторських трактувань тодішніх поневолених розумів, збагне і подивується: "Цар-Колос (вочевидь, в уяві мисткині це образ добробуту колгоспників) здіймається до міри узагальнення про нашу землю, яка була під силу поету зі світовим ім'ям:

"Нива хліб зернить,
Аж за море вусом звисла,
Звисла і шумить".
П. Тичина

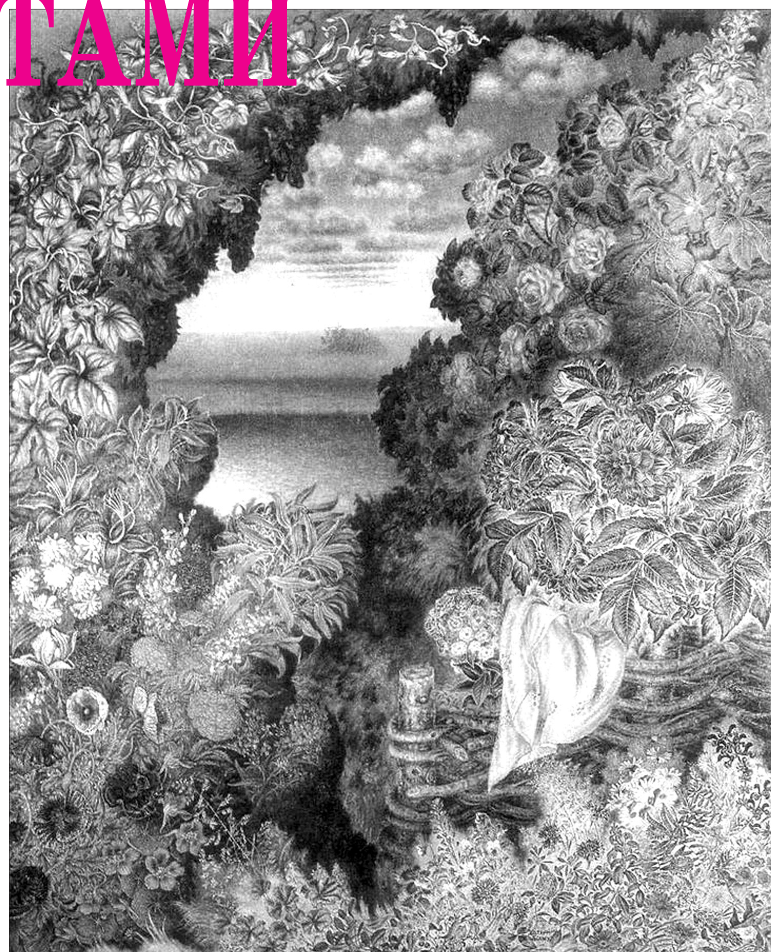
Катерина Білокур виявилася зовсім не здатною до пристосуванства і служби тисячоликому сатані, на противагу багатьом нібито значнішим особистостям. Можливо, ми знали б трохи більше про її соціальні погляди, якби вона не знищила свою п'єсу про тодішнє життя. Що ж було джерелом її сили? Може, в ній самій діяв Божественний Закон доростання в любові до ідеалу?!

Відомо, ким був для цієї неординарної селянки Тарас Шевченко із його мотивами: "Жити по правді...", "схаменіться – будьте люде, бо лихо вам буде...", "бо сонце в небі стане і осквернену землю спалить...", "...Найшовсь таки один козак із міліона свинопасів, що царство все оголосив, сатрапа в морду затопив. А ви – юродиві – тим часом, поки нездужає капрал, ви огласили юродивим святого лицаря!".

Хіба Катерина Білокур не почувала себе юродивою серед поневоленого люду? Відомо, як їй бракувало уваги місцевої інтелігенції – тож більше спілкувалась із Богом і квітами. Із гнітючої атмосфери байдужості, нерозуміння, побутових негараздів, у пориві відчаю вона посилає листа Оксані Петрусенко, відчувши в її пісні рідну душу.

Пізніше майстриня таки вирвалась із мертвоводу невизнання. Нею зацікавились одиниці, а потім і ширший загал. До Києва вперше потрапила 1949 року. Присвоєння звання Народного художника затягнулося на роки. Хоча прямої крамоли в її малярстві наче й не було, все ж чиновники від мистецтва здогадувалися – тут щось не те.

Катерина Білокур створила своє... царство Катерини. Це була стежка вдосконалення і водночас плин, кроки на грані виживання. Тож сприймаймо її особу як учасницю процесу

спротиву системі поневолення. А її лицарський обладунок – найніжніша зброя на світі – квіти. Не один з нас і в той лихий час, і нині завмирає від здивування і впливу чарів її духу. "Малюю, щоб усе було, як живе. Квіти мають бути, як живі!" – твердила Катерина Білокур.

Живіші за живих, – кажемо ми, – бо вони з царства Катерини, бо ними зупинені чудові миті вічності.

м.Вишгород на Київщині

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 4 500 прим.
Ціна договірна